

csétlen dobozkat figyeltem. Nem akartam Danira nézni, kezem a bakfisbunda zsebébe süllyesztve ballagtam, míg ő lódenszövésű tavaszikabátban didergett és méltóságról szónokolt, megértésről, kötelező gyöngédségről... a szöveg már nem érdekelt.

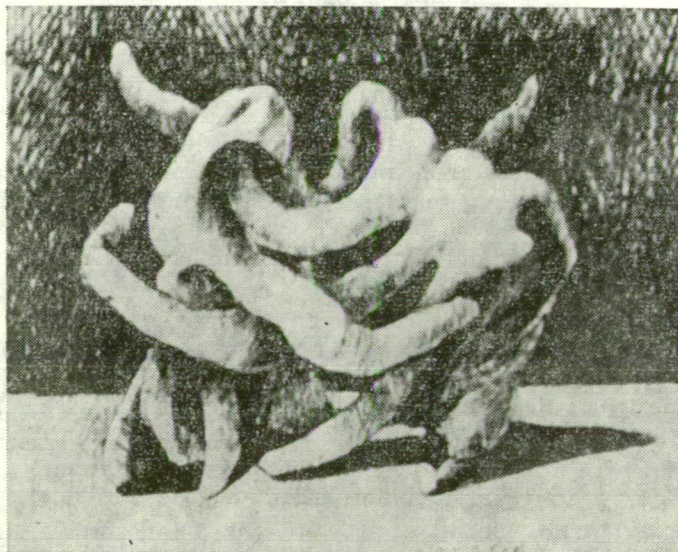
Az üres doboz jobban.

Hazáig rugdostam, s amint kapunkon is bependerült, szó nélkül csúsztatam sínbe a biztonsági reteszt.

Szüleim nem sejtenek semmit. Öcsém a táskarádiót tekergeti, apu megkérdezi anyától: „Ideges vagy?” „Semmi. Fáradt vagyok... egy kicsit.” S hosszabb szünet után apu szokásos vigasza: „Majd elmúlik.” Érzem az anyám torkában megrekedt könnyeket: „Az lesz az én nagy napom.”

És képtelen vagyok rájuk nyitni és bejelenteni: Vége. Mert még mindig fáj.

Pedig voltaképpen... minden külső segítség nélkül találtunk egymásra. Voltaképpen... hülyeség ez így. Azt se tudom, igazában miért... Ha legalább megmondaná valaki teljes bizonyossággal: meddig fájhat? Meddig? Meddig fájhat még?



KOVÁTS MARGIT: KÜZDELEMBEN